

در سوگ دکتر عبدالحسین بهروان

عبدالحسین بهروان سال 1321 در اصفهان متولد شد و در 2 اردیبهشت 1388 (20 آوریل 2009) بر اثر سکته قلبی در زادگاه و خانه پدری اش در کوپال اصفهان چشم از جهان فروبست.

"عبدول" ایران را در سال 1966 برای تحصیل ترک کرد. او از اعضای سخت کوش جبهه ی ملی ایران و کنفدراسیون دانشجویان ایرانی در اروپا شد و چند سال از مسئولین آن دو سازمان بود. گرچه پس از بازگشت به ایران دیگر در جبهه ملی فعالیتی نداشت ولی به آرمانهای ملی خود وفادار مانده بود و همواره از دکتر محمد مصدق چونان نماد آزادگی و حاکمیت ملی یاد میکرد. در سال های دوران ریاست جمهوری سید محمد خاتمی کتاب مشهورش که به بیان و تحلیل دلایل اقتصادی و اجتماعی سقوط رژیم پادشاهی پهلوی می پردازد ، کامیاب گشت تا « کتاب سال جمهوری اسلامی ایران » شود. از سوی دولت خاتمی به ایران دعوت و جایزه به او داده شد. همین برای او انگیزه ای شد تا پس از سالها تدریس جامعه شناسی در دانشگاه های آلمان ، از جمله دانشگاه فرانکفورت به ایران بازگردد و آنجا بماند.

او آماجی دیگر پیش ذهن داشت. می خواست پایه های اقتصاد کشاورزان نگون بخت و تنگ دست اجتماع را بنیانی نیرومند بخشد و کار بهداشت و درمان مردمان تهی دست ایران را به پیش ببرد.

هر سال به اعتبار دوستان جراح نام آوری که داشت ، گروهی از جراحان مشهور و چیره دست پلاستیک ، ارتوپدی ، مغز و اعصاب ، عروق و را گرد هم می آورد تا به جراحی رایگان دردمندان تهی دستی بپردازند که توانایی پرداخت میلیون ها تومان پول جراحی های دشوارشان را ندارند.

در همین حال به کاشت انار بر پایه ی گسترش آبیاری قطره ای در کویر می پرداخت تا به گفته ی خویش در « ستیز تاریخی مردمان سرزمین پارس با کویر : قنات » ، جنگ افزاری نوین را به دست کشاورزی در آستانه ی نابودی پیرامون کویر دهد.

نامش زنده و روانش شاد باد.

شورای عالی جبهه ملی ایران- اروپا

چهارم اردیبهشت 1388